

عنوان مقاله:

تاملی بر آموزش تاریخ با روش تدریس بدیعه پردازی

محل انتشار:

سومین همایش ملی آموزش تاریخ (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

امیر کریمی - دانشجوی ارشد فلسفه و تعلیمات تربیتی، دانشگاه تبریز

امیرحسین امامی - دانشجوی کارشناسی آموزش علوم اجتماعی دانشگاه فرهنگیان، البرز

خلاصه مقاله:

علم تاریخ از جمله کهن ترین علمی است که مورد توجه مردمان باستان قرار گرفته و مجموعه ای از تعلیمات پرورشی و آینده نگرانه را در درون خود دارا می باشد. در حالی که با توجه به افزایش میزان توجه دولت های جهانی به امر آموزش تاریخ در مدارس، کیفیت تدریس این علم به این میزان رشد نکرده و خصوصیت های مختلف آن مورد غفلت واقع شده است. سالیان طولانی روش های تدریس سنتی تنها روش تدریس تاریخ به شمار می رفتند که انگیزه، تفکر و علاقه دانش آموزان را مورد توجه قرار نمی دادند و از کاربردهای مختلف این علم می کاستند. بر این اساس نیاز به بهره گیری از روش های نوین در عرصه تدریس بیش از پیش مورد توجه متخصصان آموزشی قرار گرفته است. در این جهت روش تدریس بدیعه پردازی، یکی از روش های نوین تدریس محسوب می شود که با افزایش خلاقیت دانش آموزان، آن ها را در حل مسائل جدید، پیشرفت یادگیری، رهایی از محدودیت های فکری و به رشد اثربخشی امر تدریس یاری می رساند. روش توصیفی مورد استفاده در این نگاشته از نوع کیفی و تحلیلی است که با استفاده از ابزار فیش برداری برای جمع آوری داده ها اقدام شده است. یافته های مقاله با ارائه یک نمونه نشان می دهد که روش تدریس بدیعه پردازی با توسعه خلاقیت، علاقه و توانایی های فکری دانش آموزان در درس تاریخ می تواند تاثیرگذار باشد.

کلمات کلیدی:

آموزش تاریخ، روش تدریس، بدیعه پردازی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1393590>

